

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **R. O.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2014, č. j. JMK 33118/2014, sp. zn. S-JMK 33118/2014/OD/St,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru dopravy ze dne 24. 3. 2014, č. j. JMK 33118/2014, sp. zn. S-JMK 33118/2014/OD/St bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13. 1. 2014, č. j. ODSČ-12581/13-14, a citované rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 30. 7. 2013 v 13:35 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn., RZ: v Brně po pozemní komunikaci ulice u č. p., rychlostí 68 km/h, kdy v daném úseku je nejvyšší povolená rychlost stanovena zákonem na 50 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h a zaokrouhlení rychlosti na celé kilometry ve prospěch řidiče, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 65 km/h. Za spáchaný přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500 Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 26. 5. 2014 žalobce namítal, že správní orgány nesprávně vyhodnotily důkazy, a proto vydané rozhodnutí nemá oporu ve spisech. S poukazem na přiložený odborný posudek žalobce namítal, že fotografie z měřicího zařízení není opatřena záměrným křížem, nelze tak tvrdit, že bylo změřeno vozidlo žalobce. Dále nebyl dodržen požadavek návodu k obsluze na nerušený výhled na měřený úsek, čímž mohlo dojít k odrazu paprsku od sloupu na snímku. Obsluha navíc provedla měření na vzdálenost 216,5 metru, ačkoli návod k obsluze definuje nejvyšší možnou vzdálenost na 50 - 170 metrů. Žalobce poukázal rovněž na vadu fotografie (bílý čtverec), který je pravděpodobně známkou toho, že měřicí zařízení nepracovalo správně. Na fotografii jsou vyobrazeny dva automobily a nelze seznat, který z nich byl měřen.

Žalobce dále namítal, že součástí spisové dokumentace není osvědčení o proškolení osoby, která obsluhovala měřicí zařízení, v důsledku čehož lze usuzovat, že měření prováděla osoba, která k měření proškolená nebyla. Měření proto proběhlo v rozporu s návodem k obsluze.

Pochybení žalobce spatřoval i v tom, že správní orgány ve světle zjištěných pochybností o správnosti měření a kompetenci obsluhy měřicího zařízení nepředvolaly svědky. Svědecká výpověď by podle jeho názoru potvrdila, že měřicí zařízení obsluhovala osoba k tomu neproškolená, která postupovala v rozporu s návodem k obsluze. Přitom žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115.

Žalobce namítal, že správní orgány postupovaly v rozporu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu. Má za to, že žalovaný neměl rozhodnutí vydat, neboť nevěděl, z jakých skutkových a právních důvodů se odvolatel domáhal zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Bylo povinností správního orgánu vyzvat podatele k odstranění vady podání, tj. k doplnění blanketního odvolání podle ust. § 82 odst. 2 správního řádu, tj. v jakém rozsahu rozhodnutí napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Žalobce byl vyzván toliko k doplnění odvolání ve smyslu ust. § 37 a § 39 správního řádu, tedy o doplnění specifikace rozhodnutí, nejednalo se však o výzvu k doplnění odvolacích důvodů ve smyslu ust. § 82 odst. 2 správního řádu. Pokud žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně na žádost zástupce žalobce o možnost nahlédnout do

spisu za účelem doplnění odvolání reagoval přípisem ze dne 6. 2. 2014, tato písemnost nebyla nikdy zástupci žalobce doručena. Na podporu svých tvrzení žalobce odkázal na četnou judikaturu správních soudů.

Z uvedených důvodů považoval žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné, a proto navrhl soudu, aby vydal rozsudek, kterým by rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 18. 6. 2014 uvedl, že žalobce ani jeho zmocněnec se v průběhu správního řízení k věci nevyjádřili a nevznegli žádné konkrétní výhrady stran procesního postupu správních orgánů či přestupku, o němž bylo vedeno řízení. Uvedl, že žalobce byl řádně vyzván k doplnění odvolání o zákonné náležitosti usnesením ze dne 30. 1. 2014, které zmocněnec žalobce převzal dne 10. 2. 2014. Tímto bylo žalobci dostatečně umožněno realizovat jeho práva, v prvoinstančním rozhodnutí byl poučen o náležitostech odvolání. Pokud žalobce přes poučení i výzvu k doplnění odvolání nedoplnil konkrétní výhrady vůči rozhodnutí, nelze klást k tíži žalovaného, že ve věci rozhodl, aniž by žalobce opět vyzval k doplnění odvolání. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením, že správní orgány nesprávně vyhodnotily fotografii z měřicího zařízení, když dále neověřovaly, zda obsluha radaru byla řádně proškolená a postupovala v souladu s návodem k obsluze. Uvedl, že předmětné měřicí zařízení bylo v době měření náležitě ověřeno, měření bylo provedeno způsobilým měřidlem a oprávněným subjektem, o výsledku měření rychlosti tak žalovaný neměl pochybnosti. Žalobce ostatně v průběhu řízení výsledek měření nerozporoval a ani nepředložil žádný odborný posudek zpochybňující výsledky měření. Dle žalovaného doložený posudek výsledky měření relevantním způsobem nezpochybňuje, jelikož nebyl vyhotoven výrobcem měřidla ani Českým metrologickým institutem. Podle žalovaného lze předpokládat, že policisté obsluhující radar jsou řádně seznámeni s příslušnými právními předpisy ohledně měření rychlosti, s postupem při měření rychlosti a s návodem k obsluze a v souladu s tím také postupují. Nelze rovněž opomenout, že předmětem řízení je posouzení odpovědnosti žalobce za přestupek, nikoliv zkoumání způsobilosti policistů k měření rychlosti či postup při měření rychlosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 18/2011-54). Stav věci má tedy žalovaný za řádně zjištěný bez důvodných pochybností z podkladů obsažených ve spise a důvod k doplnění dokazování (např. o svědecké výpovědi) proto neshledal. Poukaz žalobce na judikaturu ohledně nemožnosti použít úřední záznam jako důkaz považuje žalovaný za nepřipadný, neboť v daném případě bylo protiprávní jednání prokázáno nikoliv úředním záznamem, ale na základě oznámení přestupku, záznamu o přestupku pořízeného rychloměrem a ověřovacího listu k danému rychloměru.

Z uvedených důvodů má žalovaný za to, že žaloba není důvodná, a proto navrhl soudu, aby ji zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce setrval na své žalobní argumentaci.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku Policie ČR ze dne 30. 7. 2013, oznámení přestupku sepsané na místě přestupku, úřední záznam Policie ČR sepsaný nstržm. T. H. a nstržm. L. M., záznam o přestupku č. snímku 9115, na kterém je zachyceno osobní motorové vozidlo RZ: se záznamem rychlosti 68 km/h, ověřovací list č. 8012-OL-70302-12 o ověření silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI v. č. UX 018020, evidenční karta řidiče žalobce.

Dne 30. 10. 2013 správní orgán prvního stupně vydal příkaz o uložení pokuty, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Proti uloženému příkazu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce včasný odpor.

Dne 12. 12. 2013 proběhlo ústní jednání, k němuž byl předvolán jak žalobce, tak jeho zmocněnec. Vzhledem k tomu, že se žalobce ani jeho zmocněnec k ústnímu jednání bez náležité omluvy nedostavili, jednání proběhlo v nepřítomnosti obviněného. V jeho průběhu byly provedeny důkazy listinami, které byly součástí spisového materiálu.

Dne 13. 1. 2014 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. ODSČ-12581/13-14, proti němuž podal žalobce prostřednictvím zmocněnce včasné odvolání. Vzhledem k tomu, že odvolání chyběly předepsané náležitosti, vyzval správní orgán prvního stupně zmocněnce žalobce k doplnění o konkrétní výhrady vůči rozhodnutí, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá a co navrhuje, a to ve lhůtě 5 dnů od doručení usnesení. Odvolání nebylo ve stanovené lhůtě doplněno. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 3. 2014, č. j. JMK 33118/2014, sp. zn. S-JMK 33118/2014/OD/St, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Správní orgány shledaly žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, podle něhož se fyzická osoba dopustí přestupku

tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.

Námitce, že správní orgány postupovaly v rozporu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu, soud nepřisvědčil. Jak soud zjistil ze správního spisu, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahovalo poučení, že proti rozhodnutí je možné podat odvolání, které musí mimo jiné obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu je napadáno a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Dne 28. 1. 2014 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno odvolání žalobce směřující proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, podané prostřednictvím jeho zmocněnce Ing. M. J. Odvolání nebylo nijak specifikováno a obsahovalo pouze žádost zmocněnce žalobce o doručování písemností na doručovací adresu. Usnesením ze dne 30. 1. 2014 správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k doplnění předmětného odvolání o konkrétní výhrady vůči rozhodnutí, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá a co navrhuje. K doplnění odvolání správní orgán žalobci stanovil lhůtu 5 dnů od doručení předmětného usnesení. Zásilka obsahující předmětné usnesení ze dne 30. 1. 2014 byla osobně převzata zmocněncem žalobce Ing. M. J. dne 10. 2. 2014, který však v poskytnuté lhůtě na výzvu nijak nereagoval. Pokud žalobce namítal, že výzvu ze dne 30. 1. 2014 nelze považovat za výzvu k doplnění odvolacích důvodů ve smyslu ust. § 82 odst. 2 správního řádu, jelikož žalobce byl vyzván toliko k doplnění konkrétní specifikace rozhodnutí, toto tvrzení nemá oporu ve spisovém materiálu. Jak bylo uvedeno, žalobce byl usnesením ze dne 30. 1. 2014 výslovně vyzván k doplnění odvolání „o konkrétní výhrady vůči tomuto rozhodnutí, v jakém rozsahu žalobce rozhodnutí napadá a co navrhuje“, jednalo se tedy právě o výzvu k doplnění chybějících náležitostí odvolání ve smyslu ust. § 82 odst. 2 správního řádu. Výzvou ze dne 30. 1. 2014, v kombinaci s poučením obsaženým již v samotném rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobci nepochybně umožněno realizovat svá práva v odvolacím řízení, tedy zejména doplnit blanketní odvolání o chybějící odvolací důvody. Pokud však žalobce ani přes výzvu správního orgánu nevznesl konkrétní výhrady vůči rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (tzn. neuvedl, v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo), nelze klást k tíži žalovanému, pokud o odvolání žalobce rozhodl, aniž by jej opětovně vyzýval k doplnění podaného odvolání.

Zbývající část žalobních námitek směřovala k otázkám náležitého zjištění skutkového stavu, resp. ke správnosti provedeního dokazování. Žalobce především namítal, že měření rychlosti jeho vozidla bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, není prokazatelné, že bylo měřeno vozidlo žalobce, měření prováděla osoba, která byla k měření proškolená a že správní orgány pochybily, pokud k odstranění těchto pochybností nevyslechly svědky – zasahující policisty.

V rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu

zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Tyto závěry jsou podle názoru zdejšího soudu plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.

Soud zdůrazňuje, že žalobce zůstal v průběhu celého správního řízení zcela pasivní, a takto pasivní byl i jeho zmocněnec. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce sice podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, toto odvolání však nebylo odůvodněno ani doplněno, a to ani poté, co byl správním orgánem vyzván k jeho doplnění (viz výše). Žalobce mohl veškeré své námitky, které nyní předkládá v žalobě, uplatnit již v řízení o odvolání, což však v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce neučinil.

Jako podklady pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sloužily především oznámení přestupku podané Policií České republiky, Městským ředitelstvím policie Brno, Obvodním oddělením policie Brno-Královo Pole ze dne 30. 7. 2013, č. j. KRPB-186292-2/PŘ-2013-060214; úřední záznam sepsaný službu konajícími policisty nstržm. T. H. a nstržm. L. M. o popisu dané události; záznam o přestupku pořízený měřicím zařízením obsahující ve svém středu fotografii vozidla žalobce, z něhož vyplývá, že zachycenému vozidlu RZ: byla dne 30. 7. 2013 v 13:25:46 hod. naměřena na ulici rychlost jízdy 68 km/h, ověřovací list č. 8012-OL-70302-12, podle něhož silniční laserový rychloměr MicroDigiCam LTI výr. č. UX 018020 byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat k měření rychlosti silničních vozidel, a to s platností od 13. 11. 2012 do 12. 11. 2013. Soud tedy zjistil, že měření bylo prováděno pomocí certifikovaného silničního rychloměru, jehož funkčnost byla ověřena Českým metrologickým institutem. Nejvyšší správní soud přitom v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy přestupce nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě nedoplnil (viz výše). Žalovanému proto nezbylo než prvostupňové rozhodnutí přezkoumat v rámci revizního principu, a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, dostupném na www.nssoud.cz týkajícím se skutkově i právně obdobné věci, od jehož závěrů nemá zdejší soud důvod se v tomto případě jakkoli odchýlovat, odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních

nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy.

V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že správní orgán prvního stupně v řízení shromáždil dostatečné podklady a provedl dostatečné důkazy tak, aby bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že žalobce při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, konkrétně o 15 km/h. Z oznámení přestupku, které bylo se žalobcem na místě sepsáno, a ze sepsaného úředního záznamu plyne, že žalobce hlídce Policie ČR předložil svůj řidičský i občanský průkaz, totožnost řidiče – žalobce tedy byla bezpečně zjištěna. Vzhledem k tomu, že vozidlu žalobce byla rychlost měřena silničním laserovým rychloměrem, který byl v době měření náležitě ověřen, a měření bylo provedeno oprávněným subjektem, o výsledku měření neměl žalovaný žádné pochybnosti. Podle žalovaného tedy byly bezpečně zjištěny všechny skutečnosti relevantní pro rozhodnutí o přestupku, tj. kdo vozidlo řídil, jaká byla nejvyšší dovolená rychlost v daném místě a o kolik km/h byla překročena. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně, a jelikož neshledal nesoulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, odvolání žalobce zamítl.

Krajský soud dospěl ve shodě se správními orgány obou stupňů k závěru, že skutkový byl zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností shledán vinným ze spáchání popsaného přestupku. Jako podklady pro napadené rozhodnutí sloužily především oznámení přestupku Policie ČR ze dne 30. 7. 2013, úřední záznam sepsaný službu konajícími policisty o popisu dané události, záznam o přestupku obsahující fotografii vozidla žalobce (ve středu fotografie), z něhož vyplývá, že zachycenému vozidlu žalobce byla předmětného dne naměřena rychlost jízdy 68 km/h (resp. po odečtení odchylky 65 km/h), ověřovací list, podle něhož byl silniční rychloměr ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Měření bylo tedy prováděno pomocí certifikovaného silničního rychloměru, jehož funkčnost byla ověřena Českým metrologickým institutem (s platností ověřovacího listu do 12. 11. 2013).

Konkrétní námitky směřující proti nesprávnosti měření (rozpor s návodem k obsluze z důvodu měření vozidla z nesprávné vzdálenosti, absence záměrného kříže na fotografii, vada fotografie, existence překážky v ose měření) a provedení dokazování (nevyslechnutí svědků) žalobce uplatnil poprvé v řízení před soudem, ačkoliv tak měl a mohl učinit již v řízení před správními orgány.

S ohledem na shora uvedený právní názor, že úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před zdejším soudem. Pokud se žalobce domníval, že správní orgány v tomto ohledu jakkoli pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení. Jelikož však nyní namítané skutečnosti ohledně provedení měření nebyly v průběhu správního řízení uplatněny a zjištěný skutkový stav nevyvolával žádné konkrétní pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se těmito otázkami blíže zabývat, a to ani v řízení v prvním stupni, ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním

soudnictví je přitom poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě žalobce v průběhu celého správního řízení tedy nelze tyto námitky v řízení před soudem projednat, jelikož nebyly uplatněny v průběhu správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43 nebo obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39). Z důvodu nepřipustnosti námitek žalobce zpochybňujících zjištěný skutkový stav, resp. provedené dokazování soud považoval za nadbytečné se zabývat rovněž návrhem na provedení dokazování přiloženým odborným posudkem majícím dokládat právě tato jeho tvrzení.

Nad rámec uvedeného soud k namítané absenci osvědčení o proškolení osoby, která obsluhovala měřicí zařízení, konstatuje, že příslušníkům Policie ČR patří dohled nad bezpečností silničního provozu, resp. nad tím, zda jsou na pozemních komunikacích, které jsou předmětem obecného užívání, dodržována zákonem stanovená pravidla jednání. K tomu jsou ze zákona oprávněni k měření, kdy bezpečnost silničního provozu je zájmem veřejným a právě zadokumentování přestupků ve fotodokumentaci a nepřetržitý kontakt policejní hlídky s vozidlem přestupce umožňuje spolehlivé zjištění pachatele a přestupku. Je tedy dle názoru soudu nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze zařízení jsou policisté oprávněni a proškoleni či nikoliv. To už je záležitostí policejních orgánů, aby ke službě, která má dbát na dodržování právních předpisů na veřejných komunikacích, bylo dohlíženo ze strany kvalifikovaně odpovědných policistů. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011 č. j. 7 As 18/2011-54, dostupný na www.nssoud.cz, dle kterého: „...*správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí.*“ S tímto závěrem se soud ztotožňuje a zastává jej i konstantní soudní judikatura (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012-26, dostupný na www.nssoud.cz).

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. ledna 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová